

מה היה השר אומר אילו עינו אותו?

פרופורציות

פרופורציות. פרופורציות. אני ממש אוהב אותה. אני בטוח שבגרמניה הנאצית ראו את הכל בפרופורציות הנכונות. וגם במחנות גולאג.

בהיעדר פעולה זו היה השר ה"אחראי מפקד, כעבור 24 שעות, את המפקדה הכללי. אם לא עשה כך, היה ראשי-הממ"ש שיהיה פונה פומבית אל שריהמ"ש טרה, כעבור 24 שעות נוספות, וי תובע ממנו להגיש לו מיכתב-התי פטרות.

השר שלמה הילל עונה למיכתבה של חברת-כנסת. ששאלה אותו לגבי שני מיקרים שבהם התעורר חשד של שימוש בעינויים לצורכי חקירה מיסטרית.

נגד עיני שלי עומדות, פרופורצ"ות" אחרות, מסולפות וכוזבות. לפי פרופורציה זו, מי שמטרה הי' סובלת אפילו מיקרה אחד של עינויים, מבלי לחזור על הדו"ע זמן הי' מפכ"ל עד לאחרון השוטרים, היא חרפה לעצמה ולמדינה.

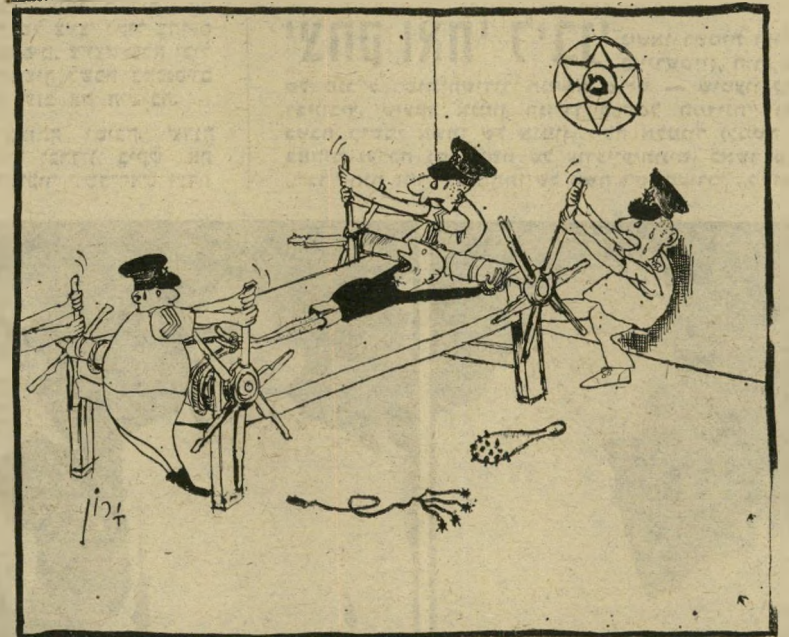
אם גם זה לא נעשה, היתה הי' כנסת מתכנסת עוד באותו שבוע ומביעה אי-אמון בממשלה.

אחר שפסל את המיקרה הראשון, מאשר השר את המיקרה השני. הוא נגע לנער בן 17, שנעצר במיטרת-נתניה ונחקר על ידי ארבעה שוטרים. הוא התלונן על "הלקאת בצינורות-גומי על אברי-המין ו" על כפות-הרגליים. אגרופים בבטן ובראש, מכות בגב. יריות-אקדח מעל הראש."

לפי פרופורציה זו, מי שמטרה שאינה מסוגלת לבצע את תפקידה באמצעות הי' מוח, המיכשור המודרני והשיטות המתוחכ"מות, ותחת כל אלה היא נוקטת לשיטות האינוקוויזייה של ימי-הביניים, מוטב ל" החליף לאלתר את כל הצמרת שלה, ואת השר האחראי עליה.

האם אין כאן רמז של צידוק לחוקרי-המישטרה שגם הם, אינם בוחלים בכל אמצעי?"

זהו הסדר הדמוקרטי. אין לו זכר בישר"אל.

לפי פרופורציה זו, כל שוטר החשוד בהפעלת עינויים, מקומו בבית-מישפט פלי"לי רגיל, כמו כל פושע אחר, ולא בבית דין "מישמעתי" של אנשי-מישטרה. שבו שוררות ה"פרופורציות" של השר הילל. ואחרי שנמצא אשם, מקומו בבית-סוהר רגיל, לתקופה של חמש עד עשר שנים, בין שאר הפושעים הפליליים — ובייחוד בין אותם שהוא טיפל בהם בעבר.

הי' עתה קראתי את אחד המיסמכים המוזעזעים ביותר שעברו תחת ידי. הוא נושא את הסמל הרישמי של מדינת ישראל, ואת הכותרת המהיבה "שר הי' מיסטרה".

השר שלמה הילל עונה למיכתבה של חברת-כנסת. ששאלה אותו לגבי שני מיקרים שבהם התעורר חשד של שימוש בעינויים לצורכי חקירה מיסטרית.

השר הילל מאשר כי "כביורר שנערך נמצא כי נבאורה, נעשה אומנם שימושי-כבוח שלא כדו"ע". אך זה נמצא? "מסקנת המישטרה התי' בססה על מימצא אחד, והוא חוצאות בדי"קת הפוליקראף שנערכה לו, אשר אישרה כי הוא דובר אמת לגבי הטענה כי הוכה. לא נמצאה כל ראיה אחרת. משום כך נק"בע כי הדין המישמעתי יתקיים בסני דן יחיד."

אילו הוכחות אחרות קיווה השר למצוא? האם ציפה שארבעת מומחי-עינויים ישאיר"רו סימנים על גוף קורבנם? או שיערכו את ההצגה לפני קהל מובחר של עדי-ראייה כשרים?

המישטרה סומכת, בדרך-כלל, בצורה כימעי-עיוורת על מימצאי הפוליקראף (מכונת-אמת). גם מדיבתי השר עצמו ע"ל"ה שהוא מאמין לטענות הצעיר על הי' עינויים.

המסקנה? קצוץ-מישטרה כ"י שחו, שיישב כד"י-יחיד, ידון את ארבעת השוטרים. ייתכן שיטו"ק עדיהם קנס של 100 ל"י, וייתכן שי יוריד אותם בדרגה אחת. יש סדר כמישטרה.

כפי שקובע השר עצמו, בשביעות-רצון בולטת: "המישטרה... מיצתה כל דרך חוקית אפשרית כדי להביא את האשמים, אם יימצאו, לדין."

איך השתנו בשנים האחרונות הי' פרופורציות של מיסטרתי-ישראל? אין צורך להאמין לכל סיפור על עינויים. יש בהחלט לקחת בחשבון שנאשמים רבים ממצאים סיפורי-בדים על עינויים, כדי לפסול תודאות שמסרו אחרי מעצרם, מתוך פחד או בהלה.

"אתה מודה שהשר הילל צודק שיש חוסר-פרופורציה בפירסומים על עינויים במישטרה?"

אולם אין עוד שמץ של ספק כי בכמה מקומות חדרה שיטה של עינויים למישטרה. בראש הטבלה עומדת, כמראה, מישטרת נתניה, שיצא לה שם של מיני-גסטאפו.

כאשר "מזוא כישוריהם" כולד את הכישור להצליח בצינורות-גומי על אברי-המין של השוד?

מישהם הועמדו — או לא הועמדו — לדין "מישמעתי" — כלומר תהליך פנימי, שבו מפקד-מישטרה משתדל לטשטש ולהצ"ניע עד כמה שאפשר את העניין, כדי שלא תהיה סערה ציבורית וכדי שהחקירות תוכלנה להימחק.

בשנים שונפשמ סולדת מעינויים בבית, היו מוכנים לעצום עין ולאטום לב נוכח הרינונים אודות הפעלת שיטות של עינויים נגד חשודים ביטחוניים באיזורי-הכיבוש. היה קל לעצום עין. גם שם, הרבה-הרבה מן הסיפורים הם מפוברקים, ומתבדים בי' מהלך של חקירה אובייקטיבית. אך כימעט לעולם אי-אפשר להוכיח עינויים, כשהם מבוצעים בידי אנשי-מיקצוע. לאחרונה היו גם בשטחים המוחזקים מיקרים, שבהם קבע בית-המישפט הצבאי כי הנאשמים עונו.

איך מידת-המפתח היא "פרופורצ"יה". "כאשר לעיתים רחוקות (החוקר) נכשל משום שסבר כי עליו לעשות מאמץ נוסף, עלידי שיחה נוספת, חקירה נוספת, ניסיון לשכנע או המשכה של החקירה עוד שעה או שעתים, כדי שלא לשלוח חופשי עבריין-מועד, אשר אין לו ספק כי ביצע פשע, אנו מפשפשים ללא-רחם במעשיו ו" מעמידים אותו לעיתים לדין, במידה שחרג מסמכויותיו.

המפכ"ל אינו מעוניין, ואינו משמיע הגה. לראשי-הממשלה כל זה אינו נוגע. מה פית"אום? הכנסת מסתפקת במיכתב אחד של חברת-כנסת אחת, וממשיכה לשנות תה"עסילימון במיוזון, בעשן של רכילות מיפלגתית, והעיתונות קוברת את העניין בידיעה קטנה, מתחת לנאומו האחרון של שריהסעד על עתיד העולם החופשי.

בכוא היום, נחזיר את השטחים המוחז"קים לבעלים, מרצון או מאונס. אולם הי' ריקבון ימשך או לכרסם בגופני הלאומי — אם לא נבצע עכשיו, מייד, ניתוח דראסטי כדי לקטוע את האברים הנגועים. זוהי הפרופורציה הנכונה.

"אנו נוהגים כך בצדק, וכך אנו חייבים לעשות. אם האם תהיה זו משום הפיחה לדרוש מעצמנו, כאנשי-ציבור, ומן הי' תיקשורת המנסה לבטא את דעת-הקהל בי' חברה, לפחות אותה מידת אנינות-טעם וכושר-אבחנה, שאנו דורשים מן החוקר הי' מיסטרתי, כדי להבחין בין עיקר וטפל ולראות את התמונה הכוללת בפרופורציות הנכונות?"

רק שריהמישטרה אינו מסתפק בכך. לא יש לו מה לומר. הוא יודע מי אשם, והוא מכריז על כך בפה מלא: העיתונות. רק שורות אחדות במיכתבו של השר ל" חרבת-הכנסת מוקדשות לאימות פרשתי' העינויים. ארבעים השורות הבאות מוקד"שות להתנפלות פרועה על כליה-התיקשורת, המזכירים מדי פעם פרשות של עינויים. יש לי טענות קשות לגבי היעדר הי' "